

חובש אבד!! חובש השמחה!!
אכן מתאים לנו לשתוח בהרכה...

פותחין בברכה ובפרט בעמדנו בתחילת ובהכניסה לחודש אדר, כשישנו הציווי והדין ש"משנכנס אדר מרבין בשמחה", ובחודש זה "בריא מזלי" [דישראל. במילא מובן שבנ"י מתברכים אז במיוחד בברכות.

וכתוב בגמרא "כשם שמשנכנס אב ממעטין בשמחה כך משנכנס אדר מרבין בשמחה" וזה נשמע קצת מוזר.. למה להשוות את אדר ואב, זה לא מוריד מהשמחה? אלא שזה כדי להסביר - שהעצבות באב היא רק כדי להדגיש את הטוב שבאדר

במה השנים פרשת תרומה חלה בהתחלת חובש אבד. וזה לא סתם! בואו נראה מה הקשר ל"משנכנס אדר" ו"בריא מזלי"

בהתחלת פרשתנו בציווי הקב"ה - "ויקחו לי תרומה גו' וזאת התרומה אשר תקחו מאתם זהב וכסף ונחושת גו'" - ידועה השאלה: מדוע מתחילה תרומת המשכן דוקא ב"זהב"?

השאלה מתחלקת לכמה חלקים:

1. בדרך כלל מתחילים מהקל אל הכבד, לאט לאט..
2. ועוד יותר, הרעיון בתרומה היה שכל אחד יכול לתרום, איש כפי יכולתו. ובפשטות, המצב בבני ישראל היה שלא כולם היו מי יודע מה עשירים.. עדיף להתחיל ממה שהיו שזמין לכולם - לא?
3. ועוד יותר - לעשיית המשכן היה צריך יותר כסף ונחושת, מזהב.

ועל פי זה השאלה מתחזקת..

ע"י המשכן נפעל חידוש נפלא - שעד אז לא היה - שבבית גשמי למטה יהי' "ושכנתי בתוכם".

ולדבר כזה בטח צריך אנשים מאוד נעלים.. אבל- הציווי היה לכולם, אנשים נשים וטף! המשכן תלוי בנדבתו של כל אחד ואחד מישראל - אפילו ילדים קטנים! וזה לא מובן. עבודה כל כך נעלה- שאפילו בשמיים אי אפשר לעשות, ילדים קטנים יעשו? ועוד יותר - צריך לעשות את העבודה בכוונה לשמה

הציווי לעשיית המשכן בא דוקא לאחר מתן תורה, וכהמשך למתן תורה - שאז נפעל ה"ובנו בחרת מכל עם ולשון", בחירת הקב"ה בכא"א מישראל, ודוקא בגוף היהודי

לפני מתן תורה היתה גזרה - שלא היה אפשר ליצור חיבור בין העליונים לתחתונים. אבל אחרי מתן תורה בוטלה הגזירה - ועוד יותר, היא התהפכה! בני ישראל, שנמצאים ב"תחתונים" הם תמיד במצב של "עליונים" שלא רוצה ויכול להתנתק מאלוקות - והרצון של כל אחד מישראל הוא לקיים מצוות ולהתחבר לה'.

אז בעצם, גם אם בן אדם מקיים מצוות 'בלי כוונה' לא לשמה. הוא עושה את זה בשביל הכבוד, באופן אוטומטי.. 'מתוך שלא לשמה - בא לשמה' התוכ, הפנימיות של הלא לשמה - הוא לשמה! כי כל יהודי רוצה להתחבר לה' ולכן גם ילדים יכולים לפעול לבניית המשכן, כי בפנימיות שלהם הם כבר 'לשמה' מחוברים לה'

שהקב"ה מונה את הנדבות שיהודי צריך להביא - הוא מתחיל ב"זהב" כי בזה מתבטאת (לא חשיבותו של הזהב מצד עצמו אלא זה מבטא את חשיבותו ומעלתו של יהודי, שהראשון - ראשון במעלה - מנכסיו (ובמילא מנדבותיו) הוא "זהב", הדבר היקר והחשוב ביותר.

וחף אמאלת היהודי - אנוניו לומדים על הכח שלו

שכן הכח לפעול "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" בא ע"י יהודי, שגם בהיותו למטה הוא "עליונים", בדרגת "זהב"

יש לומר שזוהי גם השייכות לכך ש"משנכנס אדר מרבין בשמחה"

השמחה הכי גדולה שיכולה להיות אצל יהודי היא, כאשר הוא יודע שבכל מצב בו הוא נמצא - אפילו למטה מטה, בעולם שבחיצוניותו נראה כהעלם והסתר על אלקות, הוא קשור להקב"ה... והקב"ה אומר שראשון נכסיו של יהודי הוא - "זהב", היינו, שגם בעולם בו נכסים גשמיים תופסים מקום, כאו"א מישראל הוא עשיר, ברוחניות ובגשמיות! לפ"ז מובנת עוד יותר השוואת הגמרא "משנכנס אדר מרבין בשמחה" ל"משנכנס אב ממעטין בשמחה" - כי החידוש בזה הוא, שאפילו בדרגת החושך למטה (שלכן "ממעטין בשמחה"), יש בכח חודש אדר להפוך זאת, כנ"ל

וכאשר יהודי מתבונן בכך ה"ז מביא אותו לשמחה גדולה ביותר, ושמחה כזו שמשנה את חייו הגשמיים, שחי בעולם הזה בהתאם לגדרי טבע העולם!